

EUGENE VAN HERPEN OVERLEDEN

Het was een grote schok te vernemen dat mijn vriend en filmbroeder **Eugène van Herpen** op 2 maart jongstleden plotseling van ons werd weggerukt.

Eind 1963 vond mijn eerste ontmoeting met Eugène plaats. Hij had zich nog maar kort tevoren en niet meer als jonge man met een toch jeugdige hartstocht op de filmhobby geworpen. En hij was niet alleen bereid tot filmen doch ook om een aantal randactiviteiten die met deze hobby verbonden zijn in de meest letterlijke en figuurlijke zin voor zijn rekening te nemen. Tezamen met zijn vrouw Ellis verrichte hij een aantal werkzaamheden die mede hebben bijgedragen tot het grote succes dat het door de NOVA in 1964 georganiseerde UNICA-festival mocht hebben.

Vaak zei hij: 'het filmen heeft mijn leven grondig veranderd.'

Dat hebben velen die hem in zijn laatste levensjaren leerden kennen zo ook aangevoeld. Hoewel Eugène een erudiet was en bijzonder veel had gelezen kwam de conversatie op vriendschapbezoeken toch al gauw op de filmerij en het moest al gek lopen als

we eerst op het Bachplein in zijn werkkamer en later in zijn flat te Buitenveldert niet met een nieuw produkt van hem werden geconfronteerd.

Wanneer wij onze verwondering uitspraken over zijn grote produktiviteit placht men te zeggen: 'Ik heb ook niet meer zoveel tijd als jullie', een opmerking die achteraf toch wel tragisch is.

Hoewel zijn films in onze naijverig filmwereldje niet bij ieder de waardering konden vinden waarop Eugène soms zelf rekende heeft hij menigeen toch vele prettige avonden bezorgd met zijn documentaires over Amsterdam en Frans Hals, met zijn films als 'De Buitenstaander', 'Het Geweten' en 'Na Twintig Jaar.'

In het buitenland vond hij nogal eens de waardering die hem hier niet gegund was. Maar ook na grote teleurstellingen heb ik hem nooit echt ontmoedigd gezien, meestal was zijn geest alweer bezig met een volgend produkt. Met waardering en nostalgie zal ik aan Eugène blijven terugdenken.

J. W. Vet ■